herpy

SKINKER

Snohaleskink

Corucia zebrata

Verdens største skink: en rolig, trælevende planteæder fra Salomonøerne med en gribehale, der virker som et femte ben. *Corucia zebrata* lever i familiegrupper, føder store, levende unger og kræver et højt, fugtigt og godt ventileret terrarie samt masser af friske blade. En art for den erfarne holder med tålmodighed.

Familie: Scincidae Engelsk: Monkey Skink Udgivet 16. november 2026

SPECIFIKATIONER

DYRET

Voksenstørrelse	**60-80 cm** total længde inkl. hale
Vægt	**500-850 g**
Levetid	**15-25 år**
Aktiv	**Skumring og nat**
Levevis	**Træboende**
Biotop	**Regnskov**
Sværhedsgrad	**Erfaren**

PASNING

Min. terrarie	**120 × 60 × 120 cm** L × B × H til 1 voksent dyr
Temperatur, dag	**24-28 °C**
Hotspot	**29-31 °C**
Temperatur, nat	**21-24 °C**
Luftfugtighed	**70-80 %**
Vand	**Vandskål**
UVB	**Anbefalet** Ferguson-zone 2
Kost	**Frugt og planter**
Holdes	**Enkeltvis, parvis eller i gruppe**

AVL

Formering	**Levendefødende**
Kuldstørrelse	**1-2 unger**
Drægtighed	**180-240 dage**

BESKYTTELSE OG PAPIRER

CITES	**Appendiks II**
EU-bilag	**Bilag B**
IUCN	**Næsten truet (NT)**

Arten står på CITES liste II og bilag B i EU's forordning om handel med vilde dyr. Dyr skal være lovligt erhvervet, og dokumentation for oprindelsen skal følge dyret. Ingen skinker er forbudt at holde i Danmark efter bekendtgørelsen om dyr, der ikke må holdes af private. CITES-papirer udstedes af Styrelsen for Grøn Arealomlægning og Vandmiljø (SGAV), som kan spørges ved tvivl.

Om arten

Corucia zebrata er verdens største skink. Voksne dyr bliver 60-80 cm inklusive halen, som udgør mere end halvdelen af længden, og vejer 500-850 g. Kroppen er lang og kraftig med korte, stærke ben, og hovedet er trekantet med små, runde øjne. Skællene er mørkegrønne, ofte med lysebrune eller sorte prikker, og bugen spænder fra lysegul til forskellige grønne nuancer. Tæerne har tykke, krumme kløer, der giver et sikkert greb om grenene.

Halen er kraftig og fuldt gribende, og dyret bruger den som et femte ben, når det klatrer. Til forskel fra de fleste andre skinker kan arten ikke smide halen. Kæberne er stærke, men tænderne er små og bruges til at skære planteføde. Arten orienterer sig især med lugtesansen og tungen, men har også et godt syn. Artsnavnet *zebrata* henviser til de zebralignende bånd, som de fleste dyr har.

Der er to underarter. *C. z. alfredschmidti* fra de nordvestlige øer har sort øjenhvide og er lidt mindre og lettere end nominatformen *C. z. zebrata*, der har hvid øjenhvide. Hanner har et bredere hoved og en slankere krop end hunner og et V-formet mønster af skæl ved kloakken, som hunnerne mangler.

Arten er rolig og langsom i bevægelserne, men en voksen skink kan bide hårdt, hvis den presses. Afføringen kommer hyppigt og lugter kraftigt, og det skal der regnes med i hverdagen.

Udbredelse og levested

Corucia zebrata findes på Salomonøerne i det sydvestlige Stillehav. Nominatformen lever på Choiseul, New Georgia, Santa Isabel, Guadalcanal, Nggela, Malaita, Makira, Ugi og Owaraha. *C. z. alfredschmidti* findes på Bougainville og Buka, der geografisk hører til Salomonøerne, men politisk til Papua Ny Guinea, og på Shortlandøerne. Typelokaliteten er Makira (tidligere San Cristobal).

Bestanden er presset af omfattende skovhugst og af jagt, fordi arten spises lokalt. Den store eksport til dyrehandlen gik tidligere hårdt ud over bestandene.

> **Oprindelig udbredelse:** Salomonøerne og Papua Ny Guinea.

LEVESTED

Arten lever udelukkende i træerne, oppe i skovens kronetag. Voksne dyr holder typisk territorium i ét træ, ofte en kvælerfigen (*Ficus*), når der vokser fødeplanter i kronen. Den findes også i træer i delvist ryddet skov og i dyrkede haver, så længe fødeplanterne er der.

Om dagen sover dyret i hulheder i træerne eller trykket ind mod en gren, og det er aktivt i skumringen og om natten. Dyrene lever i små familiegrupper, en såkaldt circulus, med voksne og unger i forskellig alder. Både hanner og hunner forsvarer gruppen og kan være fjendtlige over for fremmede skinker. Salomonøerne ligger tæt på ækvator, så klimaet er varmt og fugtigt med små udsving hen over året. Temperatur og fugt på artens levesteder er ikke målt.

Pasning

TERRARIET

Arten lever hele livet i træerne og skal have et højt terrarie. En voksen skink skal have mindst 120 × 60 × 120 cm (længde × bredde × højde), og højden er vigtigere end gulvarealet. Et par eller en lille gruppe skal have tilsvarende mere plads. I et mindre terrarie er der for lidt klatreplads, og afføringen hober sig hurtigt op.

Indret med kraftige, vandrette grene, der er mindst lige så tykke som dyrets krop og solidt fastgjort, for en voksen skink er tung nok til at rive løse dele ned. Sæt korkplatforme i flere højder og mindst to lukkede skjul i forskellig højde, hvor dyret kan presse sig ind og sove. Levende planter som pothos og philodendron giver skjul og fugt og bliver gerne ædt.

Brug en fugtholdende bund af kokosmuld i 8-10 cm dybde, gerne som en bioaktiv bund med springhaler og bænkebidere. Undgå spåner af fyr og ceder, som afgiver skadelige dampe, og sand, der kan give forstoppelse. Terrariet skal ventileres godt, fx med net forneden i den ene side og foroven i den modsatte, så luften bevæger sig uden træk. Stillestående, fugtig luft giver luftvejsinfektioner. Døre i fronten er bedre end åbning i toppen, fordi bevægelser ovenfra virker truende.

Læs mere: Terrarieopbygning og bioaktiv bund Læs mere: Foderdyr: hold og avl

TEMPERATUR

Arten har brug for moderat varme. Om dagen skal temperaturen være 24-28 °C, og en lun plads højt oppe i terrariet må nå 29-31 °C. Om natten må den falde til 21-24 °C. Overophedning er en større fare end lidt for lave temperaturer, fordi arten er tilpasset de jævne forhold i en tropisk trækrone.

Brug en varmepære eller et keramisk varmelegeme i en fatning over net, så dyret ikke kan røre pæren, og lad varmen komme oppefra, hvor dyret sidder. Et varmepanel under loftet giver en jævn varme uden et skarpt varmt punkt. Alle varmekilder skal styres af en termostat. Varme nedefra hjælper kun lidt, fordi arten sjældent er på bunden. Mål temperaturen i den højde, hvor dyret sover og æder.

Læs mere: Varme og temperatur

LUFTFUGTIGHED OG VAND

Luftfugtigheden skal være 70-80 %. Den holdes med sprøjtning 2-3 gange om dagen eller et automatisk sprøjteanlæg, en fugtig bund og levende planter. Et hygrometer i dyrets egen højde viser, om niveauet holder. For lav fugtighed giver problemer med hudskiftet og udtørring, og for høj fugtighed uden luftskifte giver luftvejsinfektioner og bakterievækst, så ventilationen er lige så vigtig som sprøjtningen.

Skift vandet i en lav skål hver dag. Mange dyr drikker helst dråber fra blade og grene, så sprøjt grundigt, og brug et drypanlæg, hvis dyret ikke drikker af skålen. Rynket hud, indsunkne øjne og besvær med hudskiftet er tegn på for lidt væske.

Læs mere: Luftfugtighed, sprøjtning og ventilation

LYS OG UVB

Arten er mest aktiv i skumringen og kan holdes uden UVB, hvis D3 gives gennem foderet, men et svagt UVB-lys anbefales. Ferguson-zone 2 er et skøn ud fra artens levevis i skyggen og skumringen. Brug et T5-rør med omkring 6 % UVB, monteret inde i terrariet eller direkte over net, for glas og plast stopper næsten al UVB. Den nærmeste siddeplads skal være 20-30 cm fra røret, og der skal være tæt løv og skjul uden UV.

Hold en dagslængde på 12 timer hele året, som ved ækvator. LED-lys i dagslysfarve giver almindelig belysning og er godt for planterne. Lys, der dæmpes langsomt op og ned morgen og aften, passer til en skumringsaktiv art. Skift UVB-røret efter producentens anvisning.

Læs mere: Lys og UVB Læs mere: Kalk, vitaminer og tilskud

FODER

Corucia zebrata er planteæder og æder i naturen blade, blomster, frugt og skud af flere planter, bl.a. *Epipremnum*, som dyret tåler trods de mange oxalatkrystaller. Kosten skal være bred og frisk. Grundlaget er mørkegrønne blade som grønkål, sennepskål, mælkebøtteblade og endivie, som udgør langt størstedelen af maden. Suppler med grønne bønner, squash, søde kartofler, peberfrugt og sukkerærter. Frugt som banan, mango, papaya, figen og bær gives kun i små mængder, fordi sukkeret giver maveproblemer. Blomster af hibiscus, mælkebøtte og blomsterkarse æder dyret gerne.

Pudr grøntsagerne let med kalk 2-3 gange om ugen, og giv et vitamintilskud til krybdyr en gang om ugen. Spinat og bedeblade skal ikke være fast føde, fordi de binder kalken. Arten reagerer stadig på lugten af insekter, men dyrisk føde er unødvendig og bør højst være en sjælden undtagelse.

Giv maden om aftenen, når dyret er vågent, og fjern rester om morgenen, så de ikke mugner i den fugtige luft. En voksen skink æder store mængder, så regn med et stort forbrug af friske grøntsager. Unger æder afføring fra de voksne for at få de tarmbakterier, der skal fordøje planteføden.

ADFÆRD OG HÅNDTERING

Arten er rolig og bevidst i sine bevægelser og flygter sjældent. Føler den sig truet, åbner den munden og hvæser, og en voksen skink kan bide smertefuldt gennem huden. Træk dig tilbage, når den advarer, og træk aldrig et dyr af en gren. Gribehalen er meget stærk, så løsn den forsigtigt, eller vent til dyret selv slipper.

Tilvænning tager uger til måneder. Sid ved terrariet i dyrets aktive tid, læg derefter hånden ind uden at gribe efter dyret, og lad skinken selv kravle op. Støt hele kroppen, og lad halen få fat. Mange dyr lærer deres faste passer at kende. Hold sessionerne rolige og korte.

I naturen lever arten i familiegrupper, og dyr i fangenskab hviler ofte tæt sammen. Fremmede dyr bliver ikke altid accepteret i en etableret gruppe, og både hanner og hunner kan være aggressive over for nye. Et enkelt dyr klarer sig fint, men et par eller en lille familiegruppe svarer bedst til artens natur. Om dagen ligger skinken næsten ubevægelig, og det er normalt.

Avl

KØNSMODENHED OG KØNSBESTEMMELSE

Dyrene vokser langsomt og er først fuldt udvoksede efter 3-4 år. Alderen ved kønsmodenhed er ikke kendt. Hanner har bredere hoved, slankere krop og et V-formet mønster af skæl ved kloakken, som hunner ikke har. Brug mønsteret og hovedformen, ikke størrelsen, til at kønsbestemme dyrene, og få en dyrlæge til at bekræfte det, hvis du er i tvivl.

PARRING

Parringssæson og hvad der udløser parringen, er ikke kendt. Arten er social, og et stabilt par eller en familiegruppe klarer sig bedst. Nye dyr bliver ikke altid accepteret i en gruppe. Mange par af dyr fra forskellige øer har ikke fået unger, formentlig fordi bestandene på øerne er forskellige, så sammensæt avlspar af dyr med kendt og ens oprindelse. Avl i fangenskab går langsomt, fordi der kun fødes én unge ad gangen, og drægtigheden er lang.

ÆGLÆGNING OG KULD

Arten føder levende unger og lægger ikke æg. Hunnen ernærer fosteret gennem en moderkage, en sjælden egenskab hos krybdyr. Drægtigheden varer 6-8 måneder, og næsten altid fødes der én unge. Tvillinger forekommer, og trillinger er en stor sjældenhed. Med den lange drægtighed bliver det højst til én fødsel om året.

Omkring fødslen er hunnen meget beskyttende og kan være aggressiv over for andre dyr. Voksne dyr kan æde nyfødte unger, og dødfødsler forekommer, så en drægtig hun flyttes ofte til et eget terrarie før fødslen. Giv hende ro, flere skjul og rigeligt foder. Ungen æder fosterhinderne og æder ikke andet de første to dage.

INKUBATION

Der er ingen æg at udruge, fordi ungerne fødes levende. Drægtigheden varer 6-8 måneder, svarende til tallet i boksen. Hunnen skal have rigeligt kalk, D3 og et varieret foder hele drægtigheden. Hold temperatur og luftfugtighed stabile, undgå stress, og håndtér hende ikke unødigt.

OPDRÆT AF UNGER

Ungerne er store ved fødslen, omkring en tredjedel af de voksnes længde. Hos nominatformen er de omkring 30 cm lange og vejer 175 g, hos *C. z. alfredschmidti* omkring 29 cm og 80 g. I naturen bliver de i familiegruppen i 6-12 måneder og beskyttes af både forældrene og andre voksne. Omkring etårsalderen, nogle gange før, flytter de ud for at danne en ny gruppe. Bor ungen for sig selv, skal den have et mindre, men lige så højt og fugtigt terrarie med de samme forhold som de voksne.

Giv de samme grøntsager som til de voksne, finthakket og hver dag, og sørg for kalk og D3. Ungerne får tarmbakterierne ved at æde afføring fra voksne, så giv dem adgang til frisk afføring fra raske voksne, hvis de ikke bor i gruppen. Vej dem jævnligt. Væksten er langsom, og de er først udvoksede efter 3-4 år.

Sundhed og typiske fejl

Corucia zebrata bliver sjældent syg under de rigtige forhold, og de fleste problemer skyldes fugt og luft. De typiske er:

- Luftvejsinfektion ved høj fugtighed uden ventilation. Tegnene er hvæsende vejrtrækning, åben mund, slim ved næseborene og nedsat appetit.
- Problemer med hudskiftet ved for lav fugtighed. Huden skiftes i flager over flere dage, og rester på tæer, halespids og omkring øjnene kan snøre blodtilførslen af. Blødgør dem med et kort, lunkent bad, eller sprøjt mere.
- Udtørring, som viser sig som rynket hud og indsunkne øjne.
- Mangel på kalk og D3 ved ensidig kost.
- Bakterier fra den rigelige afføring i det varme, fugtige terrarie. Gør rent hver dag.
- Parasitter hos vildfangne dyr, som findes med en afføringsprøve hos dyrlægen.

Find en dyrlæge med erfaring i krybdyr, før du får brug for en. Kontakt dyrlægen ved vægttab, manglende appetit eller vejrtrækningsbesvær.

Læs mere: Køb af dyr: opdræt, vildfang og transport

Spørg altid dine kloge bekendte

Vejledningen er et godt sted at begynde, men den kan ikke erstatte erfaring. Dyr er forskellige, og meget af det vigtigste lærer man af dem, der har holdt arten i årevis. Tal med en avler, en erfaren holder eller en dyrlæge med forstand på krybdyr og padder, før du anskaffer dyret - og igen, hvis noget ser forkert ud.